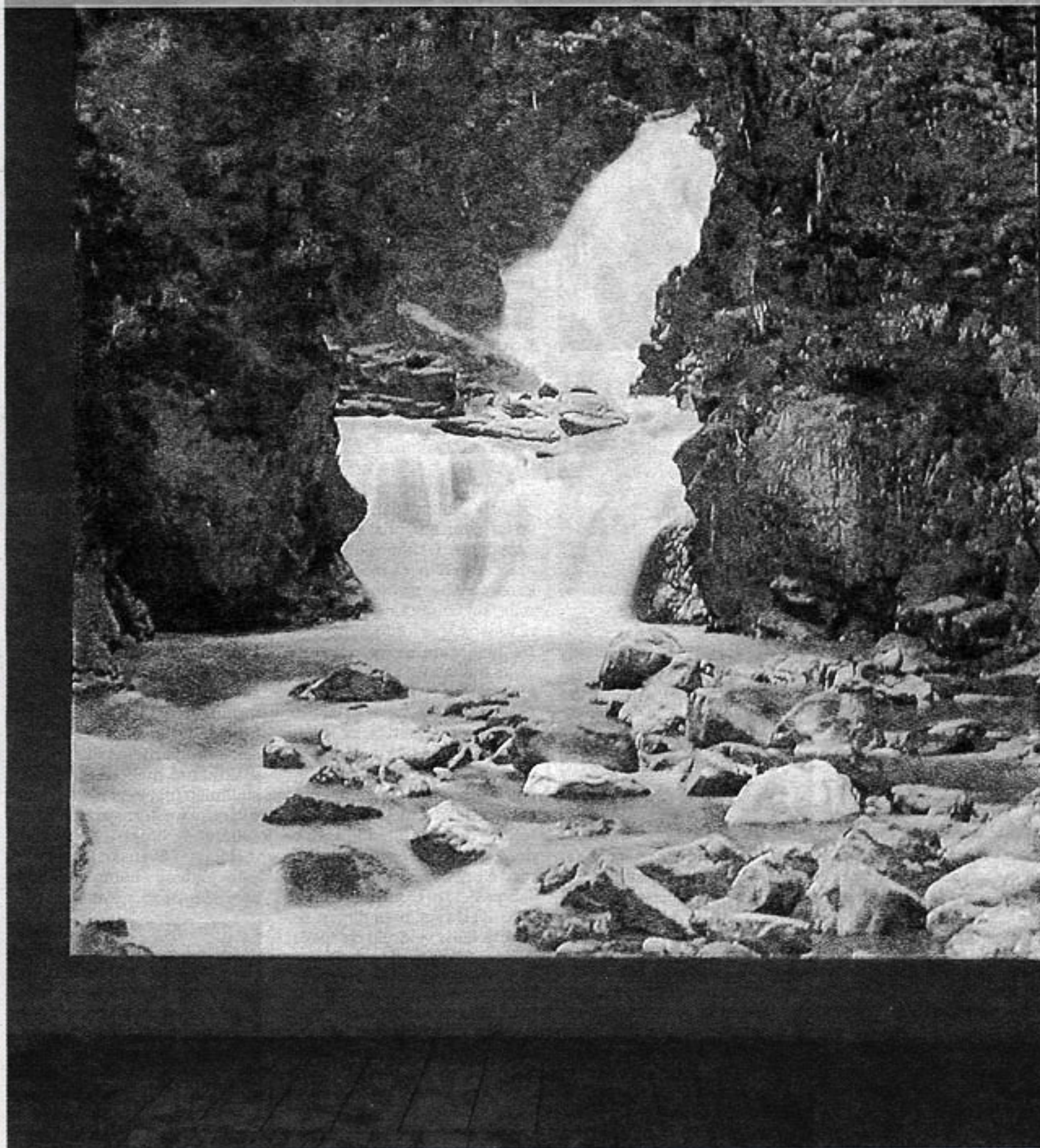

Utstilling Rogaland Kunstsenter

Nina Torp, *Memoirs of a Tourist. Waterfall #1. Cascade de Barberine*, video. FOTO: TROND BORGENSandra Vaka Olsen, *Grain Picture Sand Place*, fotografi.Ragnhild Johansen, *Class A EUR-pallet*, installasjon og maleri.Serina Erfjord, *Normal. Blue*, olje og pigment på parabolantenne.

Spillet om Arkadia

STAVANGER

Rogaland Kunstsenter:
Arcadia

– Serina Erfjord, Ragnhild Johansen, Sandra Vaka Olsen, Nina Torp, diverse teknikker. T.o.m. 25. sept.

Kurator Gunhild Moe slår igjen til med en god og gjennomtenkt utstilling. I Rogaland Kunstsenter viser hun fire kunstnere som bearbejder gamle forestillinger om Arkadia – det tilsynelatende uberørte, klassiske landskapet, idyllen som også varslers om dødens absolutte tilstedeværelse.

De idealiserte hyrdene i Poussins 1600-tallsmaleri *Et in Arcadia ego* er det ikke lenger mulig å tro på – i denne utstillingen er det kunstnerne og kuratoren som poserer som et

skyggespill av disse hyrdene, og som hjelper oss å tyde en dødssymbolikk fjernt fra den klassiske kunstens. For nå er det kunstens store tradisjon som er død, og lengselen tilbake til idealtilstanden uttrykkes ikke minst gjennom ironi: Sandra Vaka Olsens store svart-hvitt fotografi av et strandlandskap er montert på skeive, som om det halvveis har falt ned fra veggen (kunstinstitusjonen kan ikke lenger fastholde en slik landskapstradisjon); Serina Erfjords blåe himmelspeil er bare oljemaling som aldri får anledning til å tørke på en parabolantenne som langsomt spinner rundt (et maleri som aldri blir ferdig); Ragnhild Johansens subtile mønstre på finérplater viser seg å være håndmalte, ikke naturens egne (kunsten

lyver); og Nina Torps fossefall (video) er kunstig, bygget inn i en restaurant, så turistene kan sitte behagelig (naturens storhet er en ren illusjon).

Arkadias

memento mori – påminningen om døden – er subtile til stede i Erfjord blåmaling, for det er tyngdekraften som hindrer den i å stivne på den spinnende antennen. Her er det menneskets ferd gjennom Arkadia som bindes til det tyngende jordiske, og dermed til døden. Torps videoprojeksjon *Memoirs of a Tourist. Waterfall #1. Cascade de Barberine* kjøres i langsom kino – den fastholdes i en nærmest grafisk klarhet på veggen – som i et forsøk på å fryse eller stanse tiden; men fossen renner som et uavvendelig mål på at tiden

likevel går, på at den renner ut. Johansens *Class A ERU-palle* kaster en ugrikelig skygge på finérplaten den står på, for skyggen er malt, som implisitt allusjon til Giorgio de Chiricos metafysiske maleri, kanskje også en sorg over den kunsten som ikke lenger finnes, som for lengst er død.

Det er et spill, dette, et spill om drømmen om Arkadia, hvor kunstneren aldri kan gjenskape naturen, knapt imitere den – som i Erfjords *One tone by woman and saw*, hvor lyden av en spent sag og en elektromagnet koples til et opptak av kunstneren som prøver å imitere sagens lyd – uten å lykkes, naturligvis.

Slik rommer denne utstillingen bl.a. et snev av melankoli, en liten sorg over et tapt arka-

disk paradisi, en sorg over det som ikke kan realiseres, fullendes. Arkadia er forlatt, vi velter oss på de fattige ruinene av noe som engang var, eller som vi liker å tro at engang var.

Koplingen av vår egen tid med fortidens forestilling om Arkadia har her en del likhetstrekk med Tom Stoppards enestående skuespill *Arcadia* (1993), som nettopp drøfter det dialektiske forholdet mellom fortid og nåtid. Som hos Stoppard lever denne utstillingen gjennom en slags merkevordig spill med fotnoter, som kan forklare og belyse små brokker av en større innsikt vi ikke lenger helt kan skue.

TROND BORGEN